

Κυριακή 13η Σεπτεμβρίου 2020

Κυριακή πρό τῆς Ὑψώσεως

(Ἰω. 3, 13 – 17)

«...ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3, 15 καὶ 16)

Δύο φορές στό σημερινό εὐαγγελικό ανάγνωσμα δίνεται ἡ διαβεβαίωση καί ταυτόχρονα ἡ υπόσχεση ἀπό τόν Κύριο πώς ὅποιος πιστέψει στόν Ἐσταυρωμένο Λυτρωτή θά ἔχει «ζωὴν αἰώνιον». Ἀκοῦμε αὐτή τήν παρακαταθήκη κατά τή σημερινή Κυριακή, λίγο πρίν ἀπό τή μεγάλη ἑορτή τῆς Ὑψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, γιά νά καταλάβουμε κάποια ἀπό τά μηνύματα πού ἔχει νά δώσει ὁ παντοδύναμος Σταυρός στήν ἀπελπισμένη καί παραπαίουσα ἀνθρωπότητα.

Ὁ θάνατος τοῦ σώματος γεμίζει μέ φόβο τούς ἀνθρώπους. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου λυγίζει τίς συνειδήσεις καί ἀλλοιώνει τή λογική.

Μπροστά στο θάνατο φανερώνεται ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί μικροπρέπεια. Αὐτός ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἐνώνει τούς λαούς, τούς πολιτισμούς, τίς διάφορες παραδόσεις καί καλύπτει τίς κοινωνικές διαφορές. Μπροστά στο θάνατο δέν ὑπάρχουν προηγμένοι καί ἀπολίτιστοι, πλούσιοι καί φτωχοί, καλλιεργημένοι καί ἀμόρφωτοι, ἰσχυροί καί ἀδύναμοι. Μπροστά στο θάνατο ὅλα εἶναι ψεύτικα καί μάταια, φτηνά καί γελοῖα. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου βγάζει στήν ἐπιφάνεια τά ἐσώψυχα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ φόβου κάθε ἄνθρωπος αὐθόρμητα ξεδιπλώνει τήν πραγματική ποιότητα τοῦ προσώπου του. Παρουσιάζει τόν ἀληθινό χαρακτήρα του. Ἀφήνει νά φανοῦν οἱ ἀληθινές προθέσεις, πού καθορίζουν τίς ἀποφάσεις καί τίς ἐνέργειες τῆς ζωῆς του. Μπροστά στο θάνατο ἄλλοι εἶναι ἀπίστευτα μικροπρεπεῖς καί ἐγωιστές καί ἄλλοι εἶναι ἀπροσμέτρητα ἥρωικοί καί μεγαλειώδεις. Σέ ὅλες τίς περιπτώσεις ὁ θάνατος εἶναι μία σκέ-

ψη πού προκαλεί θλίψη, περίσκεψη και αποτροπιασμό.

Εἶναι φυσική ἢ ἀρνητική στάση τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στό γεγονός τοῦ θανάτου. Ἄπό τό Θεό και Δημιουργό του πλάστηκε γιά τήν ἀθανασία. Ὁ ἄνθρωπος προορίζεται γιά τήν αἰωνιότητα ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς γέννησής του. Τό γεγονός τοῦ θανάτου δέν πλήττει τήν ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ φυσικός θάνατος διαλύει τό ἀνθρώπινο σῶμα πρόσκαιρα και γιά μικρό χρονικό διάστημα. Κατά τήν ὀρθόδοξη πίστη μας προσδοκοῦμε «ἀνάστασιν νεκρῶν και ζωήν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Ἄρα ὁ τάφος δέν εἶναι τό τέλος τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά ἡ ἀρχή μιᾶς ἄλλης πραγματικότητας. Ἡ εἴσοδος τοῦ σώματος στόν τάφο σηματοδοτεῖ τήν εἴσοδο τοῦ ἀνθρώπου στήν αἰωνιότητα. Ὅταν κλείνουν τά μάτια σ' αὐτόν τόν κόσμο, ἀνοίγουν γιά πάντα στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Ὁ θάνατος δέν εἶναι ἀπώλεια ἀλλά μετάθεση. Εἶναι μετακίνηση ἀπό τά θλιβερά στά χαρού-

μενα, από τά φθαρτά στά άφθαρτα, από τά άνόητα στά άληθινά νοούμενα, από τήν ξενιτιά και τήν έξορία στό σπίτι και στήν πατρίδα.

‘Η «αίώνιος ζωή» είναι ό άληθινός νόστος του άνθρώπου. Είναι ό πραγματικός και ασίγαστος πόθος κάθε ψυχής. ‘Η «αίώνιος ζωή» είναι ή μοναδική έλπίδα στον πόνο, στην κακία, στη θλίψη, στην άρρώστια, στην άδικία, στην προδοσία, στην άφιλαδελφία που κυβερνούν αυτόν τον κόσμο. ‘Η «αίώνιος ζωή» είναι τό αντίδοτο στό κακό που δηλητηριάζει τήν ανθρώπινη ύπαρξη, διότι αυτή ή ζωή είναι ή άδιάσπαστη σχέση μέ τό Χριστό. Γι’ αυτό ό Κύριος σήμερα μάς διαβεβαιώνει πως όποιος πιστέψει σ’ Έκεινον δέ θα καταστραφεί, δέν πρόκειται να χαθεί, αλλά θα έχει «ζωήν αιώνιον». ‘Η ζωή χωρίς Χριστό δέν είναι ζωή, είναι θάνατος και ή αιωνιότητα χωρίς Χριστό είναι κόλαση και βασανιστήριο άτελείωτο. Χωρίς Χριστό ό άνθρωπος πνίγεται μέσα στα λάθη του. ‘Ο Θεός άγάπησε τόσο πολύ τον

ἄνθρωπο, πού τοῦ χάρισε τό Γιό Του. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπάει τό Θεό ἀπολαμβάνει αὐτή τήν προσφορά. Ὁ ἄνθρωπος πού μισεῖ τό Θεό ὑποφέρει ἀπό τή θεϊκή ἀγάπη.

Ἡ «αἰώνιος ζωή» εἶναι ἐπιλογή τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν ἀπό τώρα δεχθεῖ τό Χριστό στήν ὑπαρξή του καί κρατήσῃ τή σχέση μέ τόν Κύριο ζωντανή καί ἀδιάσπαστη, θά ζήσῃ αὐτή τή ζωή μέ γαλήνη καί ἰσορροπία καί θά περάσῃ στήν αἰωνιότητα ἀπολαμβάνοντας αὐτή τή σχέση γιά πάντα. Ἐάν ὅμως ἀπορρίψει τό Χριστό καί ζήσῃ τή ζωή του κατά τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες του, θά γευθεῖ ἀπό τώρα τό θάνατο καί, ὅταν περάσῃ στήν αἰωνιότητα, θά συνεχίζει νά βασανίζεται ἀπό τήν τραγική ἀπώλεια τῆς θεϊκῆς παρουσίας μέσα του. Αὐτή τήν τραγικότητα τοῦ θανάτου βιώνει σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα, διότι ἐκδίωξε τό Χριστό καί ἀπέρριψε τό Εὐαγγέλιο. Γι' αὐτό ὁ θάνατος ἐνώνει, βεβαίως, ὅλα τά ἔθνη ἀλλά σέ μία προοπτική φόβου καί τρόμου.

Ὁ πιστός φοβᾶται τό θάνατο μέ τήν ἔννοια τοῦ σεβασμοῦ. Φοβᾶται νά μή συλληφθεῖ ἀπό τό θάνατο ἀπορετοίμαστος καί γι' αὐτό τόν σέβεται ὡς μεγάλο διδάσκαλο τῆς ἀληθινῆς σοφίας. Μνημονεύει τό θάνατο καθημερινά, διότι ἡ μνήμη τοῦ θανάτου τόν βοηθάει νά ἀπολαύσει τά ὠραῖα καί ἀτελείωτα δῶρα τῆς παρούσας ζωῆς. Πιστεύει στήν αἰώνια ζωή, ἡ ὁποία συνίσταται στή σχέση του μέ τό Χριστό. Προσπαθεῖ, λοιπόν, μέ τή μετάνοια καί τόν πνευματικό ἀγώνα νά κρατάει αὐτή τή σχέση μέ τό Χριστό ζωντανή καί ἀληθινή, διότι ξέρει πῶς αὐτή ἡ σχέση θά παραμείνει ζωντανή καί ὅταν κλείσει τά μάτια του σ' αὐτόν τόν κόσμο. Ἡ ἀγάπη γιά τό Χριστό ξεκινάει ἀπό τώρα, ἀλλά δέν τελειώνει ποτέ. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, τήν ὁποία μακάρι ὅλοι νά ἀξιωθοῦμε. Ἀμήν.